

JÁSZ ATTILA

Miként ha borítékba zárt arcok

URI ASAF-VÁLTOZAT

*A kezdet sosem lehet elég későn,
visszatérsz hát a kezdethez,
és kezdesz el újabb és újabb részleteket
kibontani. Próbálsz, tehát vagy.*

*Miként az út a mennyekbe.
Menjek be, hívsz, nyissam csak rád az ajtót.
Nem sürgős, mondod, egyáltalán.
A pupillába égett látvány megvár.*

*Majd a hónom alá nyúlsz, felemelsz,
miként egy szomorú angyal törött szárnyát,
és a fotelba invitálsz,
később a festő-állvány peremére,*

*hogy egy óvatlan pillanatban belesimíthass a képbe.
Hogy képben legyek.
Keretek közt lássam,
amint mindent kékre váltasz.*

*Emlékszel talán arra az angyaljelző szerkezetre,
amely kék fénnel riasztgatta
a látogatókat a bécsi Kunsthalléban néhány éve.
Ha angyali lényt vélt érzékelni a kiállított térben.*

*Ezek szerint tehát a csend valóban kék színű,
miként Mallarmé verseiben az Úr köpenye,
mellyel beborítja a tárgyakat.
Azúrkék*

így hát a váratlan beállt, kínos hallgatás színe is.
Ahogy az éjjeli örök bizonyára örökös kék csendben
vakoskodtak e teremben. Miközben az azúrkék fényben
észrevétlen szálldogálhatnak a csend angyalai

össze-vissza. Nyugodtan megfigyelhetnek minket,
és persze attól, amit látnak, nagyon elszomorodnak. Miként
Wenders filmjében, Berlinben. Ahogy a híres
Fra Angelico-képről jól ismert angyali lény is.

De biztos-e, hogy hármójuk közül
csak a szárnyas figura lehet az angyal?
Bármelyikük lehetne, nem?
A derengő, kékes fénybe burkolva, modellnek álcázva.

Lengve-lengedezve,
várva, hogy történjen már valami. Bármelyikünk lehetne.
Sajnos, közben kopik a fény, pattogzik a festék,
azaz rohamosan sötétedik.

Végül a csend nem bírja tovább,
megszólít. És már hiába röpül át angyalok
a műterem-szobát, bogárként csapódnak a falnak.
Nyomot hagynak, rajzolatot.

Kíváncsian hajolsz följük, a kitinpáncél sötét ragyogásában a
teremtett világ esendő szépségét csodálsz.
Bekeretezed az ellopott pillanatokot,
most végre egy falon leszel önmagaddal,

mégis elégedetlen. Mert addigra mindig más,
mint amit a kép mutat rólad. Belőled egy szeletet.
A változást fested tehát.
És éppen ettől érdekes a képed.

Képtelenség, mondogatod, hogy most végre
valóban egy falon lehetsz önmagaddal.
Felsorakozz szépen sorban,
ahogy még sohasem tudtad elképzelni magad.

*De valami támpont kell.
Mindig. Hisz lépésről lépésre van csak haladás.
Ahogy igyekszel megtanulni, akár egy mondat is
képes lehet azúrkék fényesíkot húzni*

*a hallgatásba borított égen.
Persze, nem látszik semmi.
Talán, hogy még jobban érezhesd,
mily határtalan az Úr kékje.*

*Élvezd hát jól ki a csendet! Szerencsére,
sosem lehet elég későn kezdeni,
emlékeztetsz. A borítékba zárt arcokat pedig
el kéne küldeni.*

*Tessék, most akár ki is lehetne bontani.
Miként egy bogár
vagy egy angyal szárnyait.
Miként egy kiállítás képeit.*

